

I Udvalget sluttede Arbejdsgiverne sig til dette Standpunkt med Undtagelse af den franske Arbejdsgiverrepræsentant og Arbejdsgiverrepræsentanten for Amerikas Forenede Stater.

Arbejderrepræsentanterne hævdede paa den anden Side, at den tekniske Udvikling havde medført, at man maatte være i Stand til at gennemføre Bestemmelser om en 40 Timers Arbejdsuge, der tillige vilde være et virksomt Middel til Arbejdsløshedens Bekæmpelse.

Efter Generaldebatten vedtog Udvalget en Resolution, hvorefter det maatte anses for ønskeligt, at der blev tilvejebragt et Antal Konventionsudkast om en almindelig Nedsættelse af Arbejdstiden, nemlig et eller flere Udkast vedrørende Industri-, Handels- og Kontorvirksomhed, et vedrørende Kulmineindustrien og et eller flere vedrørende Transportvirksomhed.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Nedsættelse af Arbejdstiden indenfor Industri-, Handels- og Kontorvirksomhed vedtog Udvalget en Resolution, hvorefter dette Spørgsmaal skulde optages paa Konferencens Dagsorden i 1939 paa Grundlag af Regeringernes Besvarelse af det af Bureauet udarbejdede Spørgsskema, saaledes som dette var blevet ændret under Udvalgsbehandlingen. For saa vidt Kulmineindustrien angik, vedtog Udvalget ligeledes en Resolution, der bl. a. gik ud paa, at dette Spørgsmaal ogsaa skulde optages paa Dagsordenen for Konferencen i 1939. Endelig vedtog Udvalget en Resolution, hvorefter Spørgsmaalet om Arbejdstidens Nedsættelse i Transportvirksomheder — herunder Godsekspedition i Havne, Kajer, Varehuse og Lufthavne — skulde gøres til Genstand for en forberedende Behandling paa tresidede, tekniske Møder, der snarest burde indkaldes. Naar Resultaterne af disse Møder forelaa, skulde Spørgsmaalet optages paa Konferencens Dagsorden.

Paa Plenarforsamlingen gav Udvalgets Rapport Anledning til en længere Drøftelse. Forskellige Regeringsrepræsentanter paapegede, hvorledes Bestræbelserne i deres respektive Lande gik ud paa at nedsætte Arbejdstiden, og at dette ofte skete gradvis under Hensyntagen til Helbredstilstanden, Arbejdsdelingen og den økonomiske Stilling indenfor de forskellige Industrigræne. Flere Repræsentanter blandt Arbejdsgiverne fremhævede de uheldige Følger, der efter deres Formening var knyttet til en Nedsættelse af Arbejdstiden, og hævdede herunder, at saafremt Arbejdsgiverne skulde bære Omkostningerne ved en Arbejdstidsnedsættelse, maatte det befrygtes, at flere Virksomheder maatte ophøre, hvilket vilde forøge Arbejdsløsheden, da det ikke kunde forventes, at andre Foretagender vilde komme i Stedet.

Arbejderrepræsentanterne gav Udtryk for, at Rationaliseringen indenfor Industrien ganske vist havde bedret Arbejdernes Kaar, men at den eneste effektive Udvej til at skabe Beskæftigelse for de Arbejdere, Maskinerne havde overflødiggjort, vilde være en Nedsættelse af Arbejdstiden.

Ved Debattens Slutning fremsatte Arbejdsgiverne et Forslag gaaende ud paa, at Regeringerne skulde raadspørges om, hvilke Virkninger en Nedsættelse af Arbejdstiden til 40 Timer ugentlig maatte antages at føre med sig — eller havde ført med sig, men Forslaget blev forkastet af Konferencen, der vedtog Udvalgets foran omhandlede Indstillinger.

VI. Statistik vedrørende Arbejdstid og Lønninger i de vigtigste Mine- og Fabrikindustrier (herunder Bygning og Konstruktion) og i Landbruget.

Dette Spørgsmaal om Statistik vedrørende Arbejdstiden og Lønnen i de vigtigste Mine- og Fabrikindustrier og i Landbruget blev optaget paa Konferencens Dagsorden efter Styrelsesraadets Beslutning i Oktober 1937. Allerede i 1935 havde Styrelsesraadet